

DE ALGEMEEN-PRACTICUS EN DE ORTHODONTIE

F. C. OBBES

Deze titel werd gekozen, omdat dit artikeltje een pleidooi wil zijn voor de beoefening van de orthodontie door de algemeen-practicus.

De vraag naar orthodontische hulp neemt immers voortdurend toe en volgens verschillende onderzoekers bedraagt het aantal kinderen dat orthodontische behandeling behoeft wel 55–65 %. Men behoeft slechts kinderen te observeren, b.v. op het televisiescherm, om tot de conclusie te komen dat het aantal ontsierende anomalieën ontstellend groot is.

Is de oorzaak van deze trieste aanblik een gebrek aan mankracht, bestaat er van de zijde der ouders onvoldoende bekendheid met de correctieve mogelijkheden of is hun esthetisch gevoel misschien afgestompt?

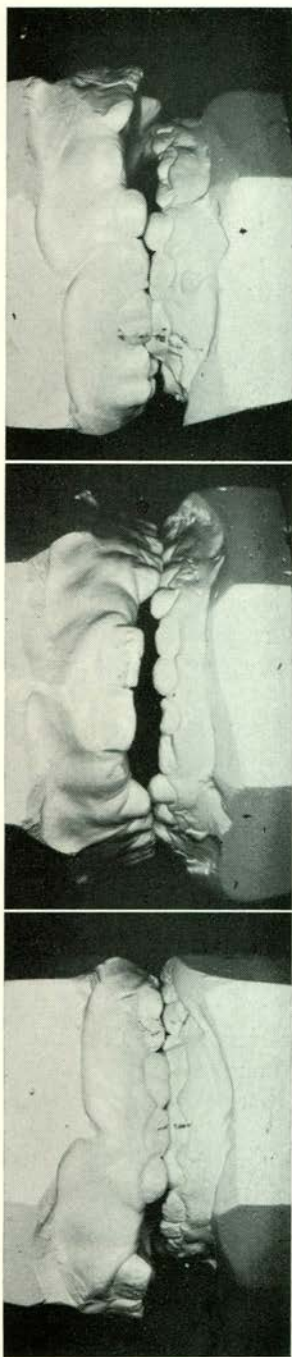
Waarom zou de algemeen-practicus die veelal een soliede dento-maxillaire opleiding en training heeft gekregen zich niet vaker op de behandeling van deze patiëntjes toeleggen? Natuurlijk behoort hij zijn belangstelling dan wel steeds gaande te houden, maar dit kan door het regelmatig lezen van de tijdschriftliteratuur en het bezoeken van de vergaderingen van de *Nederlandsche Vereniging voor Orthodontische Studie*.

Pas afgestudeerde collegae zouden bovendien door een ongeveer 2-jarig part-time assistentschap aan de orthodontische afdeling van een universiteit hun kennis en vaardigheid in de orthodontie kunnen vergroten.

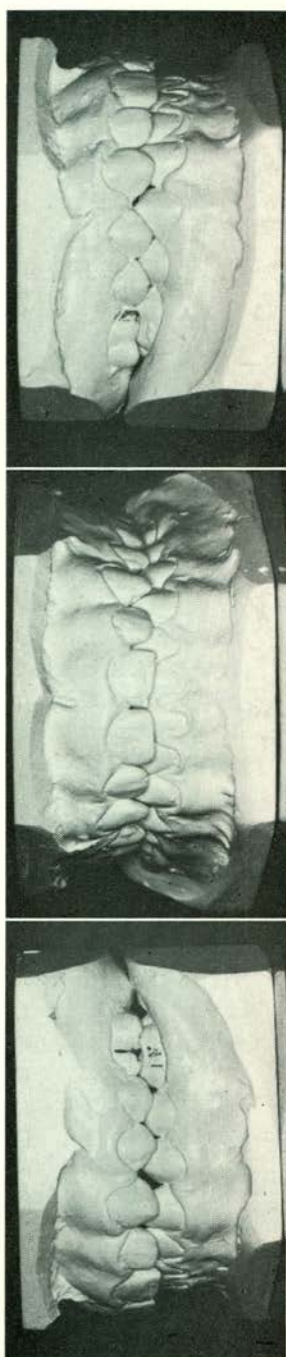
Ook een gezaghebbend auteur als Hotz is van oordeel – zoals hij nog niet zolang geleden op een vergadering uiteenzette – dat een groot gedeelte van de orthodontische patiëntjes door de algemeen-practicus zouden kunnen worden behandeld. Niettemin is Hotz van mening dat de opleiding tot specialist niet minder dan 5 jaar behoort te zijn, omdat hij alle facetten van zijn vak moet beheersen.

Voor de algemeen-practicus, met een actieve interesse in de orthodontie, is het dus wel zaak de grens van zijn kennen en kunnen te weten, opdat hij die gevallen die boven deze grens uitgaan (tijdig) naar de specialist kan verwijzen.

Een pleidooi voor de orthodontie is daarom zo gerechtvaardigd, omdat niemand beter dan de algemeen-practicus bij de halfjaarlijkse gebitscontrole, in het bijzonder van de jeugdige patiënt, de tand- en kaakstand in het oog kan houden. Heeft een orthodontische behandeling reeds plaats gevonden dan is het ook juist weer de algemeen-practicus die het afbehandelde regulatiepatiëntje bij dezelfde gelegenheid kan controleren op b.v. het ontstaan van recidieven. Dreigen er nieuwe afwijkingen dan kan hij in veel gevallen

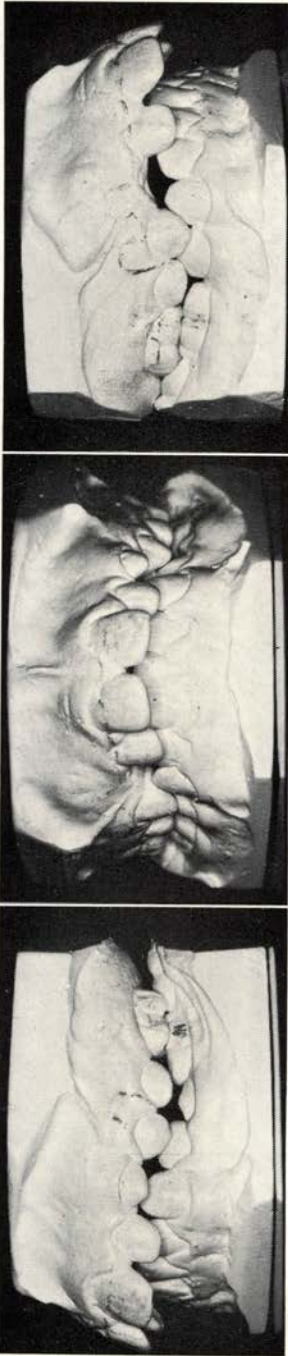

Aanvang behandeling 25-6-'59.

Einde behandeling 11-4-'63.

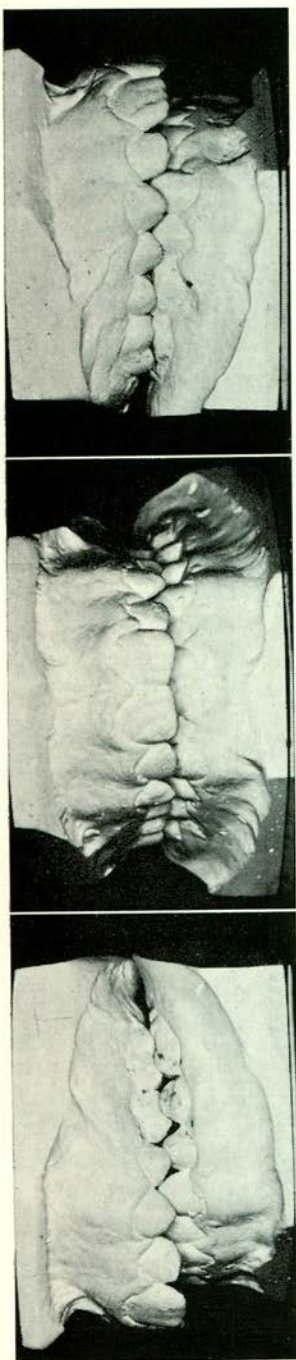
Ingrid S., geb. 1-2-'53.

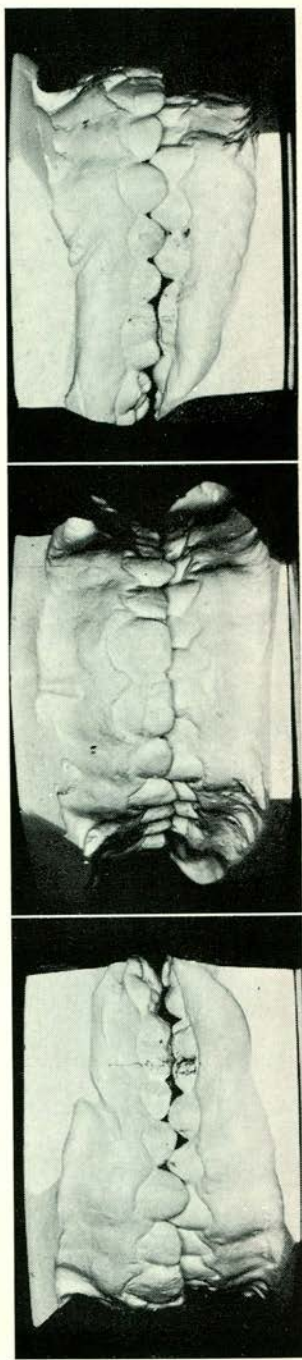
Aanvang behandeling 16-5-'62.

Einde behandeling 23-10-'63.

Aanvang behandeling 8-9-'64.

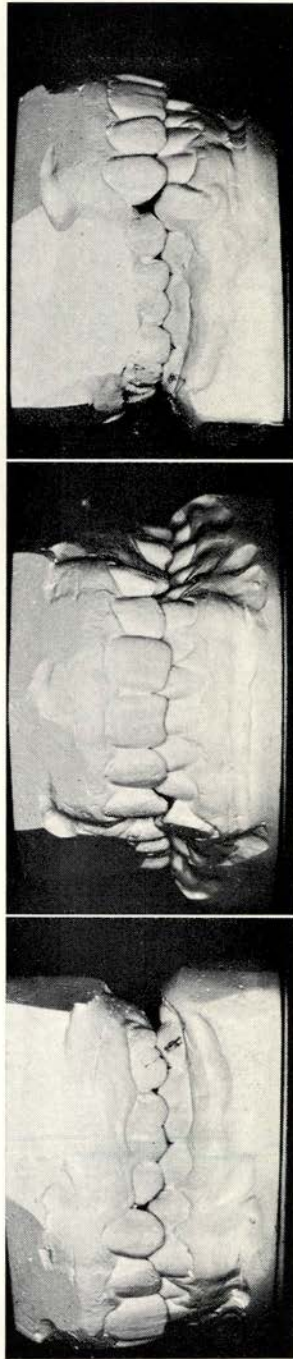

Einde behandeling 8-2-'66.

Max Th., geb. 26-3-'52.

Aanvang behandeling 2-7-'63.

Einde behandeling 9-3-'65.

preventieve hulp verlenen. Daarnaast biedt deze regelmatige controle hem de gelegenheid zijn voltooide behandelingen kritisch te bezien.

Mocht men van mening zijn dat het beoefenen van de orthodontie in de algemene praktijk te veel tijd zou vergen, dan kan de schrijver uit ervaring geruststellen met de mededeling dat het observeren van een nieuwe patiënt, het nemen van afdrukken, de gebitsanalyse, het maken van eventuele röntgenfoto's en het opstellen van een behandelingsplan ongeveer een half uur vergen.

Vanzelfsprekend zijn er gevallen waarbij het beoogde resultaat niet wordt bereikt. Toch lijkt het er vaak op dat deze mislukkingen voor een belangrijk deel berusten op onvoldoende medewerking van de zijde van de patiënt. Het is derhalve raadzaam om zich er onopvallend van te vergewissen of de apparatuur al dan niet wordt gedragen volgens de aanwijzingen. Zonder de medewerking van de ouders en het patiëntje is het verstandiger de behandeling te staken.

Natuurlijk blijft zelfkritiek ten opzichte van de gevolgde methode, eveneens ter vermindering van mislukkingen, geboden. Gaat een behandeling niet naar wens of verloopt zij te langzaam, dan bezinne men zich daarop en aarzel niet zo nodig andere wegen in te slaan.

De hiervoor afgebeelde gevallen, waarbij van een redelijk eindresultaat mag worden gesproken, tonen ook zonder nadere toelichting aan wat binnen het bereik kan liggen van een algemeen-practicus met een actieve belangstelling voor de orthodontie.

Molleruslaan 10,
Apeldoorn.